

kirkelige Retning, vil vide, at det er faktisk. Hvad andre kirkelige Retninger angaar, er det ganske sikkert, at der er ingen, der i deres Standpunkter med Hensyn til denne Sag gaa saa vidt, som den nævnte; men jeg tror ikke, at der er nogen kirkelig Retning i Danmark, og jeg tror ikke, der er Nogen, som hjertelig har sluttet sig til Folketirken, uden at de Allensammen anse det — jeg tror ikke, det vil være for stærkt Udtryk at bruge — at de anse det næsten som en Scandale, at Staten ikke sørger for, at den bliver givet mere Frihed paa Folketirkens Helligdage, at altsaa Folketirkens Helligdage blive Fridage, Hviledage. Naar derfor den høitærede Minister i Motiverne til sit lille Lovforslag blandt Andet bemærker, at der har næppe kunnet danne sig nogen almindelig Overbevisning om, hvorledes Forholdet i det Enkelte bør ordnes i saa Henseende, saa er det vistnok fuldstændig rigtigt. Der har i disse forskjellige Kredse, som af kirkelige Grunde interessere sig for disse Spørgsmaal, selvfølgelig ikke kunnet danne sig nogen Overbevisning om, hvorledes dette Spørgsmaal skulde ordnes i det Enkelte. Derimod tror jeg at kunne sige, at i alle de Kredse, hvor der er kirkelig Interesse her i Landet, har der dannet sig en ganske fast Overbevisning om, at dette Spørgsmaal maa ordnes og ordnes paa en saadan Maade, at navnlig de Menneſter, som ere afhængige af andres Villie, kunne faae mere Frihed. Nu vil den høitærede Minister muligvis svare herpaa, at det er et Spørgsmaal, som ikke vedkommer os. Det er ogsaa fuldstændig rigtigt. Som Borgere i Staten vedkommer det os ganske sikkert ikke. Men derimod er det et Spørgsmaal, som i høieste Grad vedkommer de Statsborgere, som ikke alene ere Borgere i den danske Stat, men tillige ere Medlemmer af den danske Folkekirke; og nu kan jeg ikke se Andet end, at de, som ere Medlemmer af den danske Folkekirke, have en vis Ret til at sige, naar man tager Hensyn til, hvad den danske Folkekirke lærer, at det er Synd, at der bliver arbejdet om Søndagen, og at der altsaa maa gøres Alt, hvad der kan gøres, for at denne Synd i det Mindste kan blive indskrænket til det mindst Mulige. Den danske Folkekirkes Beskjendelseskrifter slaa nemlig med den allerstærke Bestemthed fast, at der skal være en Hviledag om Ugen. Det er Noget, som selvfølgelig den ærede Justitsminister og i Særdeleshed den høitærede Kirkeminister veed Bæst om. Jeg skal i den Henseende tillade mig at gjøre opmærksom paa, hvor dette bliver slaaet fast. Jeg maa da først gjøre opmærksom paa, at den danske Kirkes

Beskjendelseskrift *nat. 1807* i stærkeste Forstand er Bibelen, og der ville de ærede Medlemmer vide, hvad der staar i det tredie Bud bl. A. — jeg skal kun tage den Del af det tredie Bud, som angaar rent borgerlige Forhold — der staar: „I sex Dage skal Du arbejde og gjøre al din Gjerning; paa den syvende Dag er det Hviledag, da skal Du ikke gjøre nogen Gjerning, hverken Du eller Din Søn eller Din Datter eller Din Tjener eller Din Tjenestepige, hverken Dine Trældyr eller den Fremmede indenfor Dine Porte“. Denne Bestemmelse bliver indskærpet adskillige Gange i det samme Beskjendelseskrift, saaledes i 2den Moseb. 31: „Hver, som gjør Arbejdet paa Hviledagen, hans Sjæl udsettes af sit Folk“, og i 35te Kapitel: „Hver, som paa den Dag gjør sin Gjerning, skal miste sit Liv“. Man vil heraf kunne se, at det ikke kan negtes, at den Anskuelse, som er herskende med Hensyn til dette Forhold hos den kirkelige Retning, som tager det allerstrængest, finder Medhold i det Skrift, som er den danske Kirkes Beskjendelseskrift: *nat. 1807*. Nu vil den høitærede Minister ogsaa til dette svare: „Det er Noget, som ikke vedkommer os her i Rigsdagen“. Og saa i den Henseende har den høitærede Minister fuldstændig Ret; det vedkommer ikke os Rigsdagsmænd qua Rigsdagsmænd Men det er et Spørgsmaal, som i høieste Grad vedkommer Folketirken, og derfor glæder det mig, at den høitærede Kultusminister ogsaa er tilfede, da han selvfølgelig vil give mig Ret i Alt, hvad jeg her har fremført. Det vedkommer Folketirken, idet nemlig det Skrift, hvori denne positive Befaling forekommer, er et Skrift, som er den danske Folkekirkes Hovedbeskjendelseskrift. Dette var nu altsaa den rent kirkelige Side af Sagen.

Jeg gaar dernæst over til det Andet, nemlig den kirkeretlige Side af Sagen. Hvad den angaar, har jeg, da Kirkeret ikke er mit specielle Studium eller har været det, søgt Oplysning hos saadanne Mænd, som paa dette Omraade maa anses for Autoriteter. Det kirkeretlige Spørgsmaal maa jeg gjøre de ærede Medlemmer opmærksomme paa, bestaar i dette: Hvorledes er Forholdet mellem Folketirkens Medlemmer og den danske Folkekirkes Beskjendelseskrifter? Det er Spørgsmaalet: Hvorvidt ere den danske Folkekirkes Medlemmer bundne til dens Beskjendelseskrifter, eller hvorvidt ere de ikke bundne til dem? Dette Spørgsmaal har jeg, som sagt, ikke selv høvt Leilighed til paa første Haand at gjøre til Gjenstand for Studium, men jeg har i den Henseende henvendt mig til Folk, som ere ansete for at være Autoriteter. Jeg holder her i mit Haand en Bog eller